

[Miljøministeren.]

ressourcer, der er i vor jord, uden at finde mulighed for at anvende andre materialer til det arbejde, man måske i dag bruger forkerte materialer til eller unødvendig gode materialer til, ja, så vil der komme et stop for beskæftigelsen eller en fordryelse af bygge- og anlægsarbejdet. Det er denne konsekvens, der her peges på i bemærkningerne.

Over for hr. Dohrmann kan jeg naturligvis henvise til den korte bemærkning, hr. Ejler Koch havde. Jeg vil godt sige til hr. Dohrmann, at vi har drøftet dette lovforslag, inden det blev et lovforslag, med praktisk talt hele erhvervslivet, alle erhvervsorganisationer, og selv om jeg også hylder det princip, at det ikke er erhvervslivet, der skal bestemme, så er det nu meget rart at have deres erfaring. Det her er jo ikke bare et spørgsmål om, at de accepterer. Det er et spørgsmål om, at de ønsker og næsten kræver, at der kommer en planlægning, så dette erhvervsliv kan fortsætte. Jeg vil tilbagevise alt det, der blev sagt af negativt om dette forslag med henvisning til, at det skulle være den rene og skære statssocialisme, der her var tale om. Det er noget sludder at sige i forhold til dette lovforslag.

Hr. Dohrmann spørger mig om, hvor mange penge lovforslaget koster, og hvor mange mennesker der skal til. Jamen hr. Dohrmann, det står jo i bemærkningerne til lovforslaget. Det står ganske nøje omtalt, og jeg beder altså hr. Dohrmann om at gennemlæse lovforslaget og bemærkningerne, således at disse spørgsmål kan blive helt klare. Så kan hr. Dohrmann måske også blive helt klar over, hvad intentionerne med dette forslag er.

Flere har været inde på spørgsmålet om kystsikringen og peget på, at kystsikringsdirektoratet ikke skulle have disse beføjelser. Jeg vil gerne slå et slag for, at disse beføjelser bevares hos kystsikringsdirektoratet. Det ligger under ministeriet for offentlige arbejder, kan jeg tilføje, hvis nogle ikke skulle være klar over det. Jeg mener, det ansvar må ligge hos kystsikringsdirektoratet. Det drejer sig om nedbrydning af vore kyster ved forkert udnyttelse, gravning af ral, sugning af sand, og det er et så stort problem, at jeg mener, at de eksperter, der sidder i kystsikringsdirektoratet, må have denne beføjelse i et så væsentligt spørgsmål. Det er ikke et spørgsmål, man bør overlade til de folkevalgte, det må overlades til dem, der sørger for beskyttelsen af vore kyster. Det tror

jeg også vi vil kunne opnå enighed om under udvalgsarbejdet. Det håber jeg i hvert tilfælde.

Fru Aase Olesen vil jeg godt sige tak for den generelt positive holdning. Det er rigtigt, som fru Aase Olesen siger, at mange af disse spørgsmål er det nødvendigt at drøfte under udvalgsarbejdet. Fru Aase Olesen nævnte spørgsmålet om eneretsbevilling. Det er samtidig et svar til hr. Ninn-Hansen og andre, der har været inde på samme spørgsmål. Jeg har også set udtalelser i dagspressen, som bygger på en fejlagtig opfattelse af, hvad der ligger i en eneretsbevilling. Man har opfattet det som om det var ét firma, der alene skulle have eneretten til alt materiale i de danske farvande. Det er jo ikke tilfældet. Ideen er, at et enkelt firma kan få retten til ét materiale i et bestemt geografisk område, et andet firma kan få retten i et andet område eller til et andet materiale. På den måde behøver der ikke at blive nogen firmaer overflødige, hvis man kan finde en fornuftig deling af materialet og de områder, som materialerne findes i. Men det er givet, at der ligger et spørgsmål her, og det er vi da villige til at arbejde på.

Fru Aase Olesen spørger mig om lovens sigte, om motiverne, om de er gode nok. For at gøre det kort op, så er motiverne jo at finde i spørgsmålene: hvor meget råstof har vi? Hvordan kan vi bruge det, vi har? Og kan vi bruge noget andet i stedet for? Som fru Aase Olesen helt rigtigt pegede på, og som der også er peget på i bemærkningerne til lovforslaget, må vi se på, om vi ikke kan bruge noget andet under vore motorveje end det, der i dag bruges, så vi bevarer det grus, der er bedst til støbning, til det formål, og bruger noget andet til underlag på parkeringspladser osv., altså styrer det i forhold til, hvad vi har af de forskellige råstoffer. Jeg mener, at de bemærkninger, fru Aase Olesen her kom med, var helt korrekte, men jeg mener også, at det er det, som er med i motiverne og har gjort dette lovforslag til en nødvendighed.

Hr. Ninn-Hansen var inde på spørgsmålet vedrørende § 17. Jeg har svaret herpå. Det er et af de spørgsmål, som vi naturligvis må se på. Hr. Ninn-Hansen rejste det direkte spørgsmål, om jeg mener, det er en ekspropriationslov, når vi tager hensyn til de erstatningsbestemmelser, der findes. Jeg må give hr. Ninn-Hansen helt ret i, at det er der tale om.

Fru Ritta Ahm spørger om samarbejdet med ministeren for offentlige arbejder i forhold til